

priere, hvad enten det nu er Arealet eller Materialierne, thi saa faar jeg en ved Taksation paa sædvanlig Maade fastsat Erstatning, der i Henhold til Grundloven skal være fuld Erstatning, og saa er jeg ude over alle Vanskeligheder. Vi vil ikke udsætte den paagældende Ejers af Brændselsmaterialier for denne Fristelse; vi vil hellere bestemme, at naar Manden fremstiller det Brændsel, han faar Paalæg om at fremstille, og ikke har faaet afhændet Brændselet inden en vis Tidsfrist, som fastsættes af Brændselsnævnet, skal der være ham sikret en passende Betaling.

Der er i Ændringsforslaget nævnt, at Ejeren skal have den fastsatte Maksimalpris for det paagældende Brændsel. Der er gjort den Bemærkning til mig, at medens dette maaske nok i al Almindelighed kan gaa an for Bøgebrænde, kan det for Tørvenes Vedkommende blive noget uretfærdigt derved, at de, som har gode Tørv, vil faa en passende Betaling for deres Tørv og derfor vil være villige til at sælge til Kommunerne, medens de, som har daarligere Tørvematerialier, og ikke kan opnaa Maksimalpris, vil faa en højere Betaling, naar Staten skal overtage Tørvene, fordi de ikke er solgte, og derfor ikke vil være saa villige til at træffe Overenskomst. Det skulde gerne være saaledes, at de paagældende var interesserede i at træffe frivillige Overenskomster med Hensyn til Afhændelsen af det Brændsel, det er paalagt dem at fremstille. Da den ærede Ordfører har antydnet Ønskeligheden af at faa overvejet et Par Spørgsmaal mellem anden og tredie Behandling, kunde jeg tænke mig, at man ogsaa vilde overveje, om man ikke i Stedet for blot at henvise til Maksimalprisen kunde fastsætte, at de paagældende skal have f. Eks. den stedlige Dagspris. Der vil sikkert ikke opstaa Uenighed om dette Spørgsmaal, thi der er den skønneste Enighed om, at der skal sikres de paagældende en saadan Betaling, at de er interesserede i selv at fremstille Brændselet fremfor at overdrage dets Fremstilling til Staten, enten det sker ved Ekspropriation af Arealet eller ved Ekspropriation af det paagældende Materiale. Det vigtigste for os har været, at vi ved Lovens Bestemmelser, saa vidt det lader sig gøre, stimulerer til Fremstilling af det

Brændsel, det nu en Gang er nødvendigt at faa fremstillet.

Til Slutning vil jeg nævne en anden Side af Sagen, som jeg paa en Maade er interesseret i i min Egenskab af Arbejdsanvisningsdirektør, nemlig, at man overalt, hvor det lader sig gøre, fremskaffer den fornødne Arbejdskraft ad frivillig Vej. Som den ærede Ordfører refererede, er der i Lovforslaget Bestemmelser om, at der til Fremstilling af det fornødne Brændsel kan udskrives Arbejdskraft. Det vilde ikke være heldigt hverken for Staten eller for dem, der skal udskrives, at det skulde blive nødvendigt at sætte den paagældende Paragraf i Kraft. Den sidste Paragraf gaar ud paa, at de omhandlede Paragraffer ikke gælder, før de sættes i Kraft ved kongelig Anordning. Det vilde være langt at foretrække, om man kunde undgaa at sætte de to Paragraffer i Kraft, men for at det skal kunne undgaaes, vil det være nødvendigt, at der allerede paa et tidligt Tidspunkt, det vil sige, lige saa snart Loven er vedtaget, opnaas Enighed om, hvad Arbejdslønnen skal være saavel ved Fremstilling af Træ til Brændsel som ved Tørvegravning, Tørveæltning o. s. v., og at der foreligger Udtalelser — og det var en saadan Udtalelse, jeg gerne vilde fremkalde fra den højtærede Indenrigsminister — om, at det er en Selvfølge, at hvis det bliver nødvendigt at fremskaffe tvungen Arbejdskraft, saa at Ministeren i Henhold til Lovens Bestemmelser skal fastsætte Betalingen derfor, maa den Betaling, der bliver fastsat, ikke være højere end den, der er betalt dem, som er gaaet frivillig i Arbejde. Det manglede blot, at nogle skulde sige: Lad os hellere sige Nej til at gaa i Arbejde nu, thi hvis vi bliver tvunget, har vi Udsigt til at faa en højere Løn. Skal der være Forskel, maa det være saaledes, at de, der ikke gaar frivilligt i Arbejde, kan risikere at blive udskrevet og faa mindre i Løn. Ogsaa paa dette Omraade skulde der gerne være en Stimulans til at gaa frivilligt i Arbejde for alle dem, som desværre af mange Grunde vil blive uden Beskæftigelse, efterhaanden som Tilførselsvanskelighederne bliver større. Der kan selvfølgelig ikke i saa Henseende indsættes nogen Bestemmelse i Loven, det maa være overladt til Ministeren og